

Arrest

nr. 68 744 van 19 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 61.004 van 6 mei 2011.

1.4. Op 31 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn, geboren op 5 mei 1972 te Aragats. U woonde samen met uw echtgenoot M.(...) A.(...) (O.V. 6.549.722) en uw 2 minderjarige kinderen A.(...) en H.(...) te Gyumri. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. Uw man heeft samen met zijn neven G.(...) en G.(...) deelgenomen aan de demonstratie op 1 maart 2008. De deelnemers aan deze betoging werden nadien opgepakt en veroordeeld door de politie. Op 17 maart 2008 kwamen er werknemers van de politie langs uw huis. Ze waren op zoek naar uw man. Uw man was op dat ogenblik niet thuis. U en uw gezin verlieten Armenië uiteindelijk op 18 maart 2008. Jullie vertrokken met het vliegtuig vanop de luchthaven van Gyumri naar Moskou. Jullie verbleven bij uw schoonbroer in een dorp buiten Moskou. Op 6 augustus 2008 werd uw dochter K.(...) geboren te Moskou. Uw man werkte in die periode in de winkel van uw schoonbroer. Via uw schoonmoeder werd u op de hoogte gehouden dat men nog naar jullie op zoek was. Verschillende keren kwamen er mensen in burgerkledij in de winkel van uw schoonbroer vragen naar uw man. Hierop besloten jullie de Russische Federatie te verlaten. U en uw gezin verlieten de Russische Federatie uiteindelijk op 13 december 2009. Jullie vertrokken met de auto naar Sint-Petersburg, waar jullie op 14 december 2009 aan boord gingen van een schip, richting België. U en uw gezin bereikten België op 20 december 2009. Op 21 december 2009 dienden u en uw echtgenoot M.(...) A.(...) (O.V.6.549.722) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties het rijbewijs van uw man, de geboorteakte van uw dochter A.(...), de geboorteakte van uw zoon H.(...) en een Nederlandstalig medisch attest inzake uw echtgenoot voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot M.(...) A.(...) (O.V.6.549.722) (Vragenlijst DVZ en CGVS p.12 e.a.). In het kader van de asielaanvraag van uw man werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt: "Uit uw schriftelijke verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omdat u vreesde dat u omwille van uw deelname aan de demonstratie op 1 maart 2008 te Jerevan (Schriftelijke verklaring CGVS, p. 1) zou 1 worden opgepakt, opgesloten en veroordeeld. U werd immers gevraagd zich te melden bij de politiediensten van Gyumri (Schriftelijke verklaring CGVS, p.3). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. Leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtengoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiode normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een lange nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven moeilijkheden (cf. op 17 maart 2008 kwam de politie van Gyumri bij u thuis langs met de vraag zich te melden bij het politiekantoor, nadien kwamen verschillende personen in burgerkledij naar u vragen bij uw ouders, in de winkel van uw broer in de Russische Federatie kwamen 2 personen naar u vragen) in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008, niet uitgesloten. Ze zijn echter niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève. Uit de informatie waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien duidelijk dat de actuele situatie in Armenië, met uitzondering van enkele gekende en gerapporteerde gevallen, géénszins van aard is om te besluiten dat politieke opposanten vervolgd worden in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren. De documenten die u voorlegt, spreken de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet tegen. Uw rijbewijs, de geboorteakte van uw dochter A.(...) en de geboorteakte van uw zoon H.(...) bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. De DVD die u neerlegde inzake de gebeurtenissen van 1 maart 2008 toont informatie over uw aanwezigheid en de gebeurtenissen van 1 maart 2008 aan, maar geeft verder geen informatie over uw persoonlijke problemen die hierop zouden gevolgd zijn.

Betreffende de DVD inzake politieke gevangenen dient te worden opgemerkt dat u aangeeft dat hierop Armen Zakaryan te zien is, maar dat u nergens aangeeft dat u zelf hierop te zien bent (schriftelijke verklaring CGVS, p.2-3). Bovendien bleek de inhoud van deze DVD onleesbaar te zijn, waardoor deze informatie niet geverifieerd kon worden. Bovendien zij opgemerkt dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort, niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. De uitleg die u hiervoor tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf, namelijk dat uw paspoort en dat van uw vrouw achterbleven bij de mannen die uw reis regelden (verklaring DVZ, vraag 21 en 33), kan niet overtuigen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst." Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name het rijbewijs van uw man, de geboorteakte van uw dochter A.(...) en de geboorteakte van uw zoon H.(...), kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten, die hier niet ter discussie staan. Het medische attest inzake uw man toont aan dat hij omwille van medische redenen niet aanwezig kon zijn voor gehoor op 11 augustus 2010, wat hier evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot M.A. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 68 743 van 19 oktober 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot M.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting, zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker merkt op dat op verschillende data getracht werd hem te verhoren, maar dat de commissaris-generaal hem uiteindelijk niet heeft gehoord en dat deze hem vroeg om schriftelijk zijn verklaringen mede te delen. Evenwel, zo vervolgt hij, dient hij alsnog te worden verhoord. Het is, zo stelt hij, immers bijna onmogelijk om beslissingen te nemen louter en alleen op basis van zijn schriftelijke verklaringen. Immers, zo voegt hij eraan toe, is er geen interactie en zijn de commissaris-generaal noch de kandidaat-vluchteling bij machte om bijkomende toelichtingen of opmerkingen te geven. Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing dan ook een ernstige fout bevat, die ondanks de vermelding in zijn vorig verzoekschrift in hoger beroep nog steeds hernomen wordt. Meer bepaald, zo preciseert hij, maakt de bestreden beslissing net als de vorige, vernietigde beslissing gewag van het feit dat hij zou hebben aangegeven dat op een DVD de heer AR. Z. te zien is. Verzoeker stelt de naam van deze persoon evenwel nooit te hebben vernoemd en is dan ook werkelijk verbaasd dit te moeten lezen. Hij heeft dan ook een ernstig vermoeden dat het hier om een copy-paste gaat van een andere beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker oppert dat dergelijke foutieve vermelding het belang van een persoonlijk verhoor onderstreept. Evident kan de bestreden beslissing, zo vervolgt hij, niet buigen op een correcte feitenvinding aangezien hij bepaalde zaken nooit heeft verklaard. Hij wijst er nogmaals op de naam AR. Z. nooit te hebben aangehaald en stelt dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden. Verder dient, zo vervolgt verzoeker, de commissaris-generaal, indien hij van mening is dat verzoeker niet meer zou moeten

worden verhoord, “minstens te worden verplicht een beëdigde vertaling voor te leggen van de schriftelijke verklaringen van de verzoeker en aan te duiden waar de verzoeker deze naam zou vermeld hebben – quod non”. Verzoeker meent dat het niet meer dan wenselijk is dat de commissaris-generaal een beëdigde vertaling van zijn schriftelijke verklaringen voorlegt, nu laatstgenoemde zich enkel hierop baseert om zijn aanvraag tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken, en uiteindelijk zelfs af te wijzen. Volgens hem is dit werkelijk het “minimum minimorum” dat verlangd mag worden van het Commissariaat-generaal als zorgvuldig overheidsbestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en “57/ter” van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt op om meerdere redenen niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de beslissing die het Commissariaat-generaal heeft genomen. In de eerste plaats wijst hij erop dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, herkomst en nationaliteit. Vervolgens stelt hij dat strikt genomen de commissaris-generaal zijn feitenrelaas zelfs niet betwijfelt. Immers, zo merkt hij op, stelt de commissaris-generaal expliciet dat de problemen die hij aanhaalt niet uitgesloten zijn. Verzoeker citeert in dit verband uit de bestreden beslissing dat “gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven moeilijkheden (cf. op 17 maart 2008 kwam de politie van Gyumri bij u thuis langs met de vraag zich te melden bij het politiekantoor, nadien kwamen verschillende personen in burgerkledij naar u vragen bij uw ouders, in de winkel van uw broer in de Russische Federatie kwamen 2 personen naar u vragen) in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008, niet uitgesloten. Ze zijn echter niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève”. Verzoeker oppert verder dat uit artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een asielaanvraag geloofwaardig wordt geacht wanneer aan verschillende voorwaarden is voldaan die hij ook opsomt. Vervolgens werpt hij op dat hij conform dit artikel alle inspanningen heeft geleverd om zijn asielaanvraag te staven. Tevens voegt hij eraan toe dat hij samenhangende verklaringen afgelegd die niet in strijd zijn met de informatie die gekend is over Armenië en zijn er geen tegenstrijdigheden kunnen worden waargenomen tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote. Bovendien, zo vervolgt hij, erkent de commissaris-generaal dat zijn vervolgingsrelaas geloofwaardig te noemen is en kadert in de objectieve informatie die gekend is over de situatie in Armenië. Verzoeker citeert dienaangaande uit de bestreden beslissing dat “gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven moeilijkheden (...) niet uitgesloten”. Verzoeker poneert voorts dat de commissaris-generaal tegelijkertijd in de bestreden beslissing stelt dat de vervolgingsproblemen die werden aangehaald niet zwaarwichtig genoeg zijn om te leiden tot de vluchtelingenstatus. De commissaris-generaal stelt, aldus verzoeker, dat de DVD die hij neerlegde inzake de gebeurtenissen van 1 maart 2008, zijn persoonlijke aanwezigheid en de gebeurtenissen van 1 maart 2008 wel aantonen, maar geen verdere informatie aangeeft omtrent de persoonlijke problemen die hierop zouden gevolgd zijn. Volgens verzoeker kan hieruit afgeleid worden dat de commissaris-generaal besluit dat hij de zwaarwichtigheid van de vervolging niet aantoonst omdat de DVD geen verdere informatie aangeeft omtrent de persoonlijke problemen die hierop zouden gevolgd zijn. Verzoeker is het met deze zienswijze evident oneens. In de eerste plaats wijst hij erop dat de commissaris-generaal zelf op expliciete wijze in de bestreden beslissing niet uitsluit dat de feiten die worden aangehaald, plaatsvonden. Hij voegt eraan toe dat laatstgenoemde zichzelf dan ook tegensprekt wanneer hij tegelijkertijd motiveert dat er “geen verdere informatie” is omtrent “de persoonlijke problemen die hierop zouden gevolgd zijn”. Daarnaast wijst verzoeker erop wel degelijk bewijs aan te brengen omtrent zijn vervolgingsproblemen. Volgens hem bevestigt de DVD, zoals het Commissariaat-generaal naar zijn mening zelf expliciet erkent, zijn persoonlijke aanwezigheid en de gebeurtenissen van 1 maart 2008. Het is, zo stelt hij, in die omstandigheden dan ook onredelijk van de commissaris-generaal om dan plots te motiveren dat zijn verdere problemen niet worden aangetoond. Hiermee tracht de commissaris-generaal, aldus verzoeker, ten onrechte de zwaarwichtigheid van zijn problemen te ondergraven. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat “de bestreden beslissing en de motivering ervan is niet redelijk te noemen en schendt het redelijkheidsbeginsel”. Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtsleer omtrent het redelijkheids- en het motiveringsbeginsel en werpt het volgende op: “het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat aangezien het niet pertinent en zelfs tegenstrijdig te noemen is”. Verder stelt hij dat wanneer de commissaris-generaal zijn problemen op expliciete wijze niet uitsluit, het tegenstrijdig is tegelijkertijd te motiveren dat er geen verdere informatie is omtrent zijn persoonlijke problemen. Hiermee blaast de commissaris-generaal volgens verzoeker op ongeoorloofde wijze tegelijkertijd warm en koud. Het is, aldus verzoeker, trouwens zelfs wat te simplistisch om te stellen dat de DVD zijn persoonlijke aanwezigheid aantoonst, maar geen verdere informatie geeft omtrent zijn persoonlijke problemen. Het gaat hier, zo merkt hij op, immers om beeldmateriaal waarop hij te zien is in het kader van waargebeurde feiten en niet om een Hollywoodfilm waarin hij figureert en waarbij het complete levensverhaal in beeld wordt gebracht.

Verzoeker refereert in dit verband naar wat UNHCR in de "Guide des Procédures et Critères" omtrent de bewijsproblematiek heeft uiteengezet. Hieruit moet volgens hem worden besloten dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling niet te streng mag geïnterpreteerd worden, temeer, zo stelt hij, de commissaris-generaal zelf stelt dat zijn problemen niet uitgesloten zijn en "er dus geloofwaardigheid is omtrent verzoekers problemen". Verzoeker, die opmerkt dat bijgevolg, zoals het UNHCR stelt, "en pareil cas, si le récit paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent", oppert voorts dat de motivering dat de DVD "geen verdere informatie" geeft omtrent "persoonlijke problemen die hierop zouden gevolgd zijn" evident geen goede reden te noemen is in de zin van "à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent". Bijgevolg dient, aldus verzoeker, aan hem het voordeel toegekend te worden omtrent de zwaarwichtigheid van de vervolgingsfeiten. Omtrent de zwaarwichtigheid wenst verzoeker ook op te merken dat zijn neef G.K. nog steeds in de gevangenis zit. Volgens hem houdt de commissaris-generaal hier echter geen rekening mee. Verzoeker meent dat het evenwel niet meer dan logisch zou zijn geweest dat de commissaris-generaal, gelet op de band die hij met zijn neef heeft, dit element meenam in de beoordeling. Verzoeker werpt voorts op dat de motivering ook faalt omtrent de andere DVD waarop een zekere AR.Z. te zien zou zijn. Verzoeker stelt de naam AR.Z. nooit vernoemd te hebben, maar wel de naam AS.Z., en maant de commissaris-generaal dan ook nogmaals aan om hieromtrent duidelijkheid te verschaffen. Volgens verzoeker gaat het hier wellicht om een copy-paste afkomstig uit een andere weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. Evident mag, zo oppert hij, dergelijke fout niet door een zorgvuldig bestuur gemaakt worden. Dit toont immers, aldus verzoeker, eveneens aan dat de beslissing niet gebaseerd is op een zorgvuldig onderzoek. Verzoeker acht het bovendien merkwaardig dat "als de DVD onleesbaar zou zijn de verzoeker voor het nemen van de weigeringsbeslissing hieromtrent nooit uitdrukkelijk verzocht is geworden". Verzoeker verwijst voorts naar rechtsleer waaruit hij onder meer citeert dat "de vrees voor vervolging zal enkel tot erkenning kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst". Vervolgens merkt hij op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aangeeft dat er wel degelijk problemen waren na de verkiezingen in 2008. Volgens verzoeker minimaliseert de commissaris-generaal evenwel de draagwijdte van deze problemen. Hij merkt ook op het niet eens te kunnen zijn met de visie dat de situatie op heden niet zou kunnen beschreven worden als een klimaat waarin vervolgingen plaatsvinden omwille van politieke redenen. Immers, zo oppert hij, geeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf aan dat er in bijzondere, uitzonderlijke gevallen wel vervolgingen plaatsvinden. Het is in dat opzicht, zo merkt hij op, dat hij nogmaals herhaalt dat zijn neef G.K. nog steeds gevangen is. Verzoeker meent dat dit wel degelijk de zwaarwichtigheid van zijn aangehaalde en niet uitgesloten vervolgingsfeiten onderstreept. Het is voor hem dan ook een raadsel waarop de commissaris-generaal zich baseert om te mogen stellen dat deze uitzonderlijke vervolgingen gepaard gaan met berichtgeving en informatie. Hij stelt zich ook de vraag waarom in deze context de situatie van zijn neef niet verder wordt onderzocht door het Commissariaat-generaal. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal de vervolging dient te "aanvaarden" aangezien hij heeft aangehaald dat hij wel degelijk vervolgd wordt, hem het voordeel dient toegekend te worden conform de principes van UNHCR en het Commissariaat-generaal zijn problemen niet uitsluit. Verzoeker herhaalt vervolgens dat de verwerende partij het motiveringsbeginsel, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, schendt. Verder wenst hij nogmaals te herinneren aan de nieuwe stukken die werden voorgelegd in het kader van het vorige beroep. Het betreft, zo verduidelijkt hij, onder andere een blad met foto's waarop zijn neef, G. genaamd, te zien is, een document dat hij van zijn moeder heeft gekregen en waaruit blijkt dat zij uit de woonst is verdreven omwille van de politieke problemen én de volledige paspoorten waaruit blijkt dat hij geen visum had, zoals de commissaris-generaal ten onrechte suggereerde. Verzoeker stelt vervolgens dat hij wel degelijk voldoende heeft aangetoond dat hij dient erkend te worden als vluchteling en dat aan de andere kant blijkt dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is en niet op een zorgvuldig onderzoek berust. Hij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing minstens dient vernietigd te worden en dat er bijkomend onderzoek dient te worden bevolen aan het Commissariaat-generaal. In een derde en laatste middel voert verzoeker aan dat er in casu geen sprake is van een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker meent "dat er geen sprake kan zijn van de subsidiaire bescherming". Hij volhardt in zijn vraag tot erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, minstens in de vernietiging van de bestreden beslissing met het oog op het bekomen van bijkomend onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel moet zijn hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto- Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. Blijkens het administratief dossier baseert verzoeker zijn asielrelaas op de vrees omwille van zijn deelname aan de demonstratie te Jerevan op 1 maart 2008, te worden opgepakt, opgesloten en veroordeeld (eerder ingediend AD, stuk 7, schriftelijke verklaringen verzoeker, Vragenlijst DVZ, p. 2). Te dezen dient evenwel te worden vastgesteld dat heden geen enkele militant/activist of een eenvoudige sympathisant van de oppositie door de Armeense autoriteiten nog wordt gezocht naar aanleiding van de demonstraties van maart 2008. Deze bevinding vindt haar grondslag in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (AD na vernietigingsarrest, stuk 7, Landeninformatie, SRB Armenië 14/10/2010, "Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008"). Uit dit document blijkt namelijk dat diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechten-organisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten, unaniem bevestigen dat personen met verzoekers voorgehouden profiel actueel geen risico meer lopen op enige vorm van vervolging in verband met de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008. De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund, geenszins weerlegt. Verzoeker bevestigt deze informatie zelfs waar hij stelt: "hij heeft tevens samenhangende verklaringen afgelegd, die niet in strijd zijn met de informatie die gekend is over Armenië" en dat "de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent bovendien dat verzoekers vervolgingsrelaas geloofwaardig te noemen is en kadert in de objectieve informatie die gekend is over de situatie in Armenië" (Verzoekschrift, nr. 6.1.3.). Verzoeker gaat echter uit van een selectieve lezing van deze informatie en gaat voorbij aan de vaststelling dat de ingeroepen vervolgingsfeiten geen actueel karakter hebben. Deze vaststelling volstaat in het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep om te besluiten dat verzoeker geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. Hierdoor is elke discussie over de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en de stukken die hij heeft neergelegd, volkomen irrelevant, zodat de middelen, in zoverre zij hierop betrekking hebben, niet dienstig zijn.

2.4. Ten overvloede merkt de Raad op dat de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, met name een foto-overzicht met daarop de vermelding van G.K., welke zijn neef zou zijn, een schrijven van zijn moeder, waaruit volgens hem zou blijken dat zij uit haar woning is verdreven omwille van de politieke problemen, verzoekers volledig paspoort en een Cd-rom met filmfragmenten, merkt de Raad op dat deze op generlei wijze afbreuk doen aan het standpunt van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat personen met verzoekers profiel, met name militanten/ sympathisanten van de oppositie, actueel geen vervolging meer dienen te vrezen naar aanleiding van hun deelname aan de manifestaties in de nasleep van de woelige Armeense presidentsverkiezingen van 2008. Bovendien zijn het schrijven van verzoekers moeder en de uittreksels uit zijn paspoort kopieën waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en zijn ze niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Ook het document dat de namen en de foto's van verschillende personen, waaronder die van verzoekers neef, G.K. genaamd, alsook nog andere informatie bevat, is niet van een dergelijke vertaling voorzien. Wat de aan het verzoekschrift toegevoegde Cd-rom betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hier niet de minste uitleg over verschaft. De door verzoeker neergelegde stukken laten hoe dan ook geenszins toe te besluiten dat verzoeker of anderen met een vergelijkbaar profiel, actueel in Armenië nog het risico zouden lopen op vervolging naar aanleiding van hun deelname destijds aan de betogingen van 1 maart 2008.

2.5. In zijn middel stelt verzoeker "dat er geen sprake kan zijn van de subsidiaire bescherming" (Verzoekschrift, VII), waardoor verzoeker uiteraard geen reëel risico op ernstige schade aantoont, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier vloeien geen elementen voort waaruit zou moeten blijken dat er in Armenië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN